

Перешлюга Марія

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Коцур А.С.)

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ЕКОНОМІЧНО АКТИВНОГО НАСЕЛЕННЯ

Збереження існуючої кількості економічно активного населення та його відповідного якісного рівня, розвитку відповідно до потреб національної економіки є першочерговим завданням держави.

Метою статті є вироблення шляхів розвитку соціального захисту економічно активного населення.

Питання соціального захисту економічно активного населення досліджували в своїх працях такі вітчизняні науковці, як Л. Безтелесна, О. Грішнова, О. Гулемпіченко, Є. Качан, А. Колот, Є. Лібанова, О. Новікова, Л. Новосельська, Р. Пікус, Є. Поліщук, О. Солдатенко, В. Стеценко.

Сучасний стан формування економічно активного населення залежить, насамперед, від демографічної ситуації в державі. Загальновідомим фактом є кризовий стан демографічного розвитку нашої країни. З року в рік чисельність населення нашої держави катастрофічно зменшується.

З метою збереження трудового потенціалу в короткотерміновому періоді доцільно спрямувати зусилля держави, в першу чергу, на зниження рівня смертності населення.

Показники смертності населення впродовж останніх років не демонструють зростання проте є досить високими. За допомогою економічних важелів запобігти даному процесові безпосередньо неможливо. Для зміни негативних тенденцій природного приросту населення (депопуляції), необхідно зосередити зусилля держави у сфері охорони здоров'я.

Основними причинами смертності в нашій країні є наступні: від хвороб системи кровообігу; від загальної кількості померлих, від новоутворень; від зовнішніх причин; від загальної кількості померлих.

Упродовж останніх років спостерігається негативна динаміка зміни кількості населення, яке бере безпосередню участь у створенні ВВП, дещо призупинилась, але дана тенденція далека від позитивної.

Чисельність економічно активного населення коливається, однак несуттєво – в межах 0,1%.

Ці дані свідчать про необхідність здійснення послідовної комплексної політики держави, спрямованої на зниження рівня смертності в державі. Основними причинами високого рівня смертності вважаємо такі:

- незадовільний стан функціонування системи охорони здоров'я;
- відсутність періодичної діагностики захворювань;
- висока вартість медичних препаратів та послуг;
- незадовільні умови праці та висока кількість нещасних випадків;
- низька культура населення щодо догляду за своїм здоров'ям.

Складною залишається ситуація зі забезпеченням громадян об'єктами медичної галузі. Зокрема, за роки незалежності істотно зменшилася кількість санаторно-курортних, оздоровчих, лікарняних й амбулаторно-поліклінічних закладів, відповідно і кількість громадян, які можуть скористатись їхніми послугами

Незадовільний стан функціонування системи охорони здоров'я – вагомий чинник збереження економічно активного населення. Від ефективності та своєчасності надання медичної допомоги залежить здатність людини (працівника) продовжувати трудову діяльність. Доцільно створити таку систему медичного забезпечення за якої здійснювали б не лише лікування вже виявлених захворювань, але й профілактичні заходи попередження захворювань. Належну увагу потрібно приділити і ранній діагностиці захворювань для ефективного його лікування. Відповіді на ці питання, на наш погляд, містяться в запровадженні дієвого механізму страхової медицини.

Основним напрямом реформування сфери охорони здоров'я є запровадження обов'язкового медичного страхування;

Концепція обов'язкового державного медичного страхування повинна зберегти існуючі державні гарантії в медичній галузі, не ліквідувавши позитивних її здобутків, забезпечивши якісний розвиток.

З метою підвищення уваги роботодавців до стану здоров'я працівників доцільно збільшити кількість днів тимчасової непрацездатності, що оплачуються роботодавцем до 10–14 днів.

Висновки. Сучасні тенденції розвитку кількісних показників економічно активного населення потребують підвищення уваги держави

до підвищення ефективності системи соціального захисту населення. В першу чергу він повинен сприяти ліквідації негативної динаміки природного руху населення.

Література

1. БермUTOва К.А. *Обов'язкове медичне страхування: перспективи запровадження в Україні [Електронний ресурс] / К.А. БермUTOва // Новини медицини та фармації – 2012. - №17(430). – С. 22-27. – Режим доступу: <http://www.mif-ua.com/archive/article/34165>.*

2. *Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>.*

3. *Людський потенціал: механізм збереження та розвитку: монографія / О. Ф. Новікова, О. І. Амоша, В. П. Антонюк та ін.; НАН України. Ін-т економіки промисловості. – Донецьк, 2008. – 468 с.*

Потіха Сергій

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки підприємств і корпорацій Галько Л.Р.)

ЖИТТЄВИЙ ЦИКЛ ПІДПРИЄМСТВА: ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ВПЛИВ НА ВІТЧИЗНЯНІ ГАЛУЗІ ЕКОНОМІКИ

Підприємство як один із головних суб'єктів економіки будь-якої країни світу проходить певні стадії свого розвитку, які є відмінними одна від одної і визначають конкретні умови його функціонування: від зародження до занепаду. Нажаль не кожне підприємство, зокрема і в Україні, через ряд зовнішніх (наприклад, політико-економічна криза) і внутрішніх (наприклад, неефективність управління ресурсами підприємства) факторів спроможне подовжити свій життєвий цикл, тобто якомога довше і ефективніше «функціонувати на ринку».

На сьогоднішній день існує різноманіття підходів у дослідженнях життєвого циклу підприємства, які висвітлені у працях Матюшенко О.І. [1], Поплавської Ж.В. та Доненко Т.В. [2], Князевич А.О. [3] тощо, у яких висвітлено різноманіття підходів до поняття «життєвого циклу підприємства», факторів, що впливають на нього та моделей його розвитку, але на жаль, не досліджено вплив складових життєвого циклу

на розвиток вітчизняних підприємств, зокрема за галузями економіки. Тому важливою складовою нашого дослідження стане характеристика життєвого циклу підприємства та його вплив на галузі економіки України.

Дослідження життєвого циклу як феномену у розвитку певного об'єкта (індивідууму та організму) почалися у кінці ХІХ ст. В той час концепція циклу містила в собі процес нелінійного розвитку об'єкта – від зародження до занепаду, а згодом – перетворилася на спрощену модель опису дійсних явищ, зокрема в економіці.

У підприємництві поняття «життєвий цикл» застосовується у теорії управління, де подається характеристика його діяльності. Існують різні точки зору щодо трактування поняття «життєвого циклу підприємства», запропоновані як вітчизняними, так і іноземними науковцями, такими, як Бланк І.А., Козаченко Г.О., Корягіна С.В., Мільнер Б.З. Штангрет А.М., поєднання яких дає нам змогу стверджувати, що під життєвим циклом підприємства слід розуміти об'єктивну реальність функціонування підприємства, що вимірюється загальним періодом часу його діяльності через проходження підприємством сукупності стадій (етапів) від його створення до ліквідації, кожна з яких (якого) характерна певними цілями та завданнями, а також формуванням потенціалу і результатами [1, с. 83].

Як зазначено вище, життєвий цикл підприємства проходить певні стадії свого розвитку, які можуть бути і не пов'язані між собою у чітко визначеній послідовності і проходять на кожному підприємстві унікально, тобто без чітко визначених «рамоч часу», що зумовлено різноманітними факторами мікро- та макросередовища. До факторів мікросередовища (внутрішнього середовища) належить філософія підприємства (його політика), технологія виробництва і реалізації продукції (конкурентоспроможність товару), організаційна структура та кваліфікація управлінського і виробничого персоналу, а до зовнішніх (чинників макросередовища) – наявність кризи в економіці, правова парадигма (розвиток законодавства в країні, ступінь лібералізації підприємництва), рівень інфляції, рівень споживчих доходів і витрат, наявність конкурентів і стабільних постачальників та інші [2, с. 173].

Чинники мікро- та макросередовища діють комплексно на життєвий цикл підприємства; крім того, якщо зовнішні чинники підприємство не в змозі контролювати, то внутрішні, навпаки, залежать від нього.

Існують різноманітні підходи до стадій розвитку підприємства (його